

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 21)

Trong cuộc trò chuyện điện thoại với Lê Duy Linh, tâm trạng vô cùng tuyệt vọng nhưng tôi vẫn nói với anh:

“Tôi không bao giờ cho phép mình ngã đâu. Anh có nghĩ như thế về tôi không?”

Lê Duy Linh cười:

“Chị thuộc loại ‘trời đánh không chết’”

Tôi vạch ra với anh cả một chương trình hành động và đối diện thực tế trong những ngày sắp tới; bảo rằng, bằng mọi giá tôi phải đứng dậy. Cuộc đời tôi, mãi tận lúc này, không còn muốn nghĩ đến tình yêu và đàn ông nữa. *Nhưng nếu không được sống trong văn chương nghệ thuật, tôi không biết mình sẽ ra sao?*

Và hỏi Lê Duy Linh:

“Giả thử tôi và TNH chia tay, anh còn là bạn tôi không?”

Anh thành thật:

“Tôi phải nói với chị điều này, không biết có sớm quá không, nhưng vẫn nói. Từ ngày quen biết chị, chưa bao giờ tôi ngại lòng kính trọng chị trên sự làm việc lẫn cách suy nghĩ của chị. Nhất là trong hiện tại với TNH, chị đã biết tự hạ cái kiêu hãnh vì con bé Âu Cơ và cả vì TNH, tôi càng thêm nể trọng.”

Tôi xác định:

“Rồi mọi sự cũng đâu vào đó. Cái dự tính của tôi là phải viết cho xong cuốn Nhật Nguyệt II, sau đó Một Truyện Dài Không Có Tên II, qua bộ Dostoevski và các tập Tài Hoa Mệnh Bạc. *Từ nay không còn gì đáng kể với tôi nữa ngoài gia đình và cây viết.* Ban ngày dạy đàn kiếm sống, ban đêm tha hồ viết, đời sống mẹ con tôi tất sẽ an bình.”

Và tôi thêm:

“Anh có biết hiện tại anh là người trong số rất ít còn được tôi xem là bạn không? Tôi phải nói với anh rằng, giờ thì kể như xong một cuộc đời và một cuộc tình. Từ nay chỉ là phông mình đến một tương lai mới.”

Giọng Lê Duy Linh chắc nịch:

“Tôi tin, sau cú ngã đau này, chị sẽ hồi phục và đứng dậy rất sớm. Con người chị vốn đã là như vậy.”

*

**

Tưởng là lướt qua mọi nỗi, vậy mà vẫn không đủ nghị lực chống đỡ. Trái tim bị thương trầm trọng, cả thân xác rã rời khốn khổ, tôi không thể tự dối mình điều ấy. Nhìn bất cứ món đồ vật nào trong nhà, tôi cũng đều nghe đau đớn đến ngáy dại. Ôi! Phải viết gì vào đây cho vơi hết nỗi niềm đè nặng tâm tư?

*
* *

Chiều **thứ Bảy 27/1/1996** xong học trò, mấy chị em đưa nhau đi San Francisco chơi. Lang thang trên các phố đêm của vùng trời được yêu thích ấy, tự dung tôi thấy cuộc đời mở rộng bằng ánh nhìn lạc quan chút ít. Lần thứ nhất từ một tháng quay cuồng điên đảo, tôi bỗng nghĩ đến một cuộc sống “không có TNH” mà chẳng nghe chùng lòng. Tự nghĩ, chỉ tại mình điên, tám năm qua đã để phí cả tuổi xuân và quên mất chính mình vì sự làm việc dữ dội còn hơn cả sức làm việc của một người đàn ông.

Tôi nói với Túy Anh và Nguyễn My cái cảm nghĩ thân thiết trong lòng khi đêm nay bước chân qua các quán *café*, các hộp đêm mà hình dung quãng đời đã mất. Tôi nói, tôi không sợ sự xa cách TNH nếu như TNH không còn muốn hiện diện trong đời tôi nữa. Tôi nói nhiều lắm... những điều từ lâu đã lặn chìm mất trong tâm hồn! Nghe như có một sức mạnh bất ngờ lướt qua cơ thể. Ý nghĩ “**Định mệnh tôi phải là hiến dâng cho Nghệ Thuật**” cứ quay cuồng trong óc. Ngày nào còn trẻ, tôi viết trong nhật ký: “*Hôn nhân bẻ nát tài năng, làm dừng lại bao ước mơ, hoài bão*”.

Tám năm qua, có lẽ tôi đã làm điều sai lầm khi tham lam đồng hóa đời sống hôn nhân vào với nghệ thuật (là một thứ hoài bão kéo dài trong cuộc đời mấy mươi năm trước đó). Thượng Đế đâu cho ai đạt được quá nhiều ước mơ trong cùng một lúc. Riêng với tôi, rõ ràng Ngài có phần ưu đãi. Bây giờ đâu có bị Ngài lấy đi trọn vẹn cuộc sống chồng vợ cũng là điều hợp lý thôi.

Giữa đêm trên vùng trời San Francisco, lòng nghe dậy lên niềm cảm hứng dạt dào khi tưởng tượng một đời sau không còn TNH, tôi có thể sống dễ dàng hơn cho những điều ước muốn. Tất cả mọi nỗi này, phải nhận rằng, đã được tạo nên từ một chân trời lạ. Tám năm qua, tôi không biết gì ngoài bốn bức tường trong căn phòng làm việc. “*Bây giờ không nên điên và ngu nữa!*”, tôi cứ mãi tự nhủ mình câu ấy đêm nay.

*
* *

11 giờ khuya, từ San Francisco trở về, niềm hứng cảm trong lòng vẫn còn ngây ngất, tôi rủ Kiều My và Túy Anh cùng đi đến một tiệm sách lớn mở cửa đến 1 giờ khuya. Tại đây tìm mua được bộ 4 cuốn dày về Dostoievski, ấn bản mới, giá 98 dollars.

Về nhà đọc Dostoievski cả đêm, **nhận thức ra con đường nào cần phải đi từ nay trong cuộc đời mình.**

□